

FARNÍ NOVINY

Vodňany - Skočice - Chelčice - Lomec

DOBA POSTNÍ

Milí farníci,

Popeleční středou 10. února 2016 vstupujeme do velkého postu, kdy se 40 dní připravujeme na Velikonoce. Možná se nám s blížícím postem hlavou honí myšlenky, jak tento čas letos důstojně a spravedlivě prožít. Postit se? Jistě, jsme přece katolíci! Ale jak? Od jídla – kdo to má vydržet! Od alkoholu – no dovolte! Od televize, internetu – za chvíli bych byl „mimo“! Od zábavy – křesťan se přece má radovat! Od zbytečných řečí – já žádné nenadělám! A než je problém vyřešen, jsou tu Velikonoce a člověk se utěšuje: „Příští rok to ale vezmu z gruntu!“

Za časů našich babiček a dědů si tolik starostí nedělali: babičky prostě nešly tancovat a dědové na pět týdnů odevzdali fajfky babičkám do úschovy – a byl půst.

My pro sám les nevidíme stromy: než najdeme dostatečně vznešený a smysluplný způsob, je půst pryč.

Zkusme to letos opačně! Sáhněme po prvním, co nás napadne, a sami tomu dejme vznešený a smysluplný obsah. To bude půst jedna radost!

Milí farníci, tento úvodník je „postní“ dobou, ve které vychází, možná i obsahem. V každém případě nezaškodí (a to nejen tentokrát) ubrat na množství slov a zkusit o to víc vnímat jejich smysl. Letošní doba postní je v mimořádném Roce milosrdenství, a tak vás chci ještě jednou pozvat a povzbudit: otevřete se daru Božího milosrdenství, jak uslyšíme na začátku doby postní: „Teď je ta doba příhodná, teď je den spásy.“

Bůh chce člověka obdarovat a čeká, zda mu člověk dovolí vstoupit. Nepovažujme za samozřejmé, že to udělá automaticky, bez naší spolupráce, že nám postačí sledovat vše „jakoby z tribuny“ nezúčastněného diváka. Možná někomu připadá to, co se zatím ve Svatém roce milosrdenství nabízí, příliš málo mimořádné. Ale my přece víme, že to neobyčejné koná Bůh – i z toho všedního a běžného. Můžeme tedy jistě doufat: je-li naše naděje veliká, je Boží odpověď ještě větší!

A ještě na závěr mého úvodníku mi dovolte, milí farníci citovat slova papeže Františka, která pronesl při generální audienci 16. prosince 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě: „Důležitým znamením Svatého roku je **zpověď**.“

Přistoupit k této svátosti, která nás smiřuje s Bohem, znamená učinit přímou zkušenost s milosrdenstvím, znamená najít Otce, který odpouští, Boha, který odpouští všechno. Bůh nás chápe i s našimi omezeními a našimi kontradikcemi. A nejenom to. Bůh nám svojí láskou říká, že když svoje hříchy uznáváme, je nám ještě blíže a vybízí nás hledět vpřed. Když uznáváme svoje hříchy, v nebi se slaví. Ježíš pořádá slavnost a tou je jeho milosrdenství. Neklesejme na mysl. Kupředu.“

Milí farníci, každému z vás přeji požehnanou svatopostní dobu. Všem vám žehná a o modlitbu prosí váš otec Tomáš.

VÝZVA KE VŠEM KATOLÍKŮM SVĚTA

STORM HEAVEN
WITH PRAYER!

ÚTOK NA NEBE

tak zní název modlitební iniciativy, kterou vyhlásil kardinál Raymond Burke.

Cílem je získat milion katolíků, kteří přijmou závazek:

**PO CELÝ ROK PRVNÍ DEN KAŽDÉHO MĚSÍCE
BUDOU MODLIT RŮŽENEC.**

na úmysl

**ABY CÍRKEV OPĚT OZÁŘILO SVĚTLO PRAVDY
A V SRDCÍCH VĚŘÍCÍCH ZAVLÁDL MÍR.**

Situace v církvi je natolik vážná a zlo se šíří církvi i světem tak rychle a působí v takovém rozsahu, že mnoho lidí ztrácí odvahu. Potřebujeme Boží pomoc. Nejlepší způsob, jak se postavit proti zlu potratů, eutanazie, homosexualismu, terorismu a pronásledování křesťanů a mnohému dalšímu zlu je zaútočit na nebe.

Tato modlitební iniciativa připomíná Růžencové křížové tažení františkána Petra Pavlíčka na konci druhé světové války v Rakousku, rozděleném na čtyři okupační zóny. K iniciativě se tehdy připojily statisíce rakouských katolíků.

CATHOLIC ACTION
FOR FAITH AND FAMILY

http://www.catholicaction.org/take_heaven_by_storm

Postní doba pro děti

Přemýšlela jsem, co by bylo vhodné pro mou sedmiletou školačku, a vymyslela jsem následující: „**40 modlitebních úmyslů pro postní dobu**“.

Každý den přidáme ke své obvyklé modlitbě ještě jeden Otčenáš a Zdravas za určitou skupinu lidí. Určitě nám to poslouží i jako impuls k povídání o těchto úmyslech. O všech lidech, kteří potřebují naši modlitbu.

Modlitební úmysly jsem vytiskla na papír, který měl na druhé straně motiv berušek a čtyřlístků, aby to bylo veselejší, zatavila do fólie, rozstříhala a dala do krabičky, odkud budeme každý den losovat.

Sonja Häusl-Vad, vad-art.blogspot.cz

za lékaře	za děti bez rodičů	za děti trpící hladem	za nemocné děti	za nemocné lidi
za učitele	za osamělé lidi	za kněze	za rodiny	za naši farnost
za spolužáky	za papeže	za mé rodiče	za sourozence	za smutné lidi
za naši zemi	za přírodu	za řidiče	za prarodiče	za zemřelé
za to, abychom měli nové kněze	za země, kde je válka	za všechny, kdo letos uzavřou manželství	za někoho, kdo potřebuje mou modlitbu	za někoho, s kým se nemám moc rád/a
za vynálezce	za moji paní učitelku	za tatínkovu práci	za mé přátele	za lidi bez práce
za všechna miminka, která se letos narodí	za lidi, kteří dělají zlé věci	za dobrou úrodu	za lidi, kteří museli opustit svůj domov	za sebe
za těhotné maminky	za všechny rodiče	za lidi, kteří neznají Ježíše	za ministranty	za moji rodinu

Máte výsledky jako nebožtík ...

Vezli mě na křesle chodbami okresní nemocnice.

Kam? – ptala se jedna sestra druhé. – Snad ne na jednolůžák, spíš na tu pětku, ne?

Zneklidněla jsem. Proč mám být na pokoji s pěti lůžky, když mohu být na samostatném? Sestry na mě pohlédly s tak neskrývaným soucitem, že mě to udivilo. Až později jsem zjistila, že na samostatný pokoj dávali umírající, aby ostatní ušetřili pohledu na ně.

– Doktor řekl na jednolůžák, opakovala jedna ze sester.

To mě uklidnilo. A když jsem pak ležela v posteli, byla jsem se vším zcela smířená. Už jenom proto, že jsem nikam nemusela jít, nikomu jsem nic nedlužila a veškerá moje odpovědnost klesla na nulu. Cítila jsem podivnou odtažitost od světa kolem sebe a bylo mi naprosto jedno, co se v něm děje. Nikdo a nic mě nezajímalo. Získala jsem právo na odpočinek. A to bylo dobré. Zůstala jsem sama se sebou, se svou duší, se svým životem. Já a jenom já. Problémy, spěch a důležité otázky se ocitly stranou. Všechn ten shon za něčím okamžitým se zdál být tak nevýznamný ve srovnání s Věčností, Životem a Smrtí, s tím neznámým, co čeká tam, za nebytím...

Jenomže najednou se kolem začal vzdouvat skutečný život. Bylo to tak krásné: zpěv ptáků po ránu, sluneční paprsky šplhající po zdi nad postelí, zlaté listí na stromě před oknem, tmavě modré podzimní nebe, vzdálený šum probouzejícího se města, troubení aut, uspěchané klapání podpatků na asfaltu, šustot padajícího listí... Panebože, jak úžasný je život! A já jsem to pochopila až teď...

Tak ať, – řekla jsem si, – ale pochopila jsem to. Mám ještě pár dnů, abych si života užila a měla ho ráda.

Pocity svobody a štěstí si žádaly průchod, a tak jsem se obrátila k Bohu – vždyť ten už mi teď byl nejbliž ze všech.

Bože, – radovala jsem se. – Děkuju ti, žes mi dal možnost pochopit, jak krásný je život, a zamilovat si ho. I když až před smrtí, ale poznala jsem, jak krásné je žít!

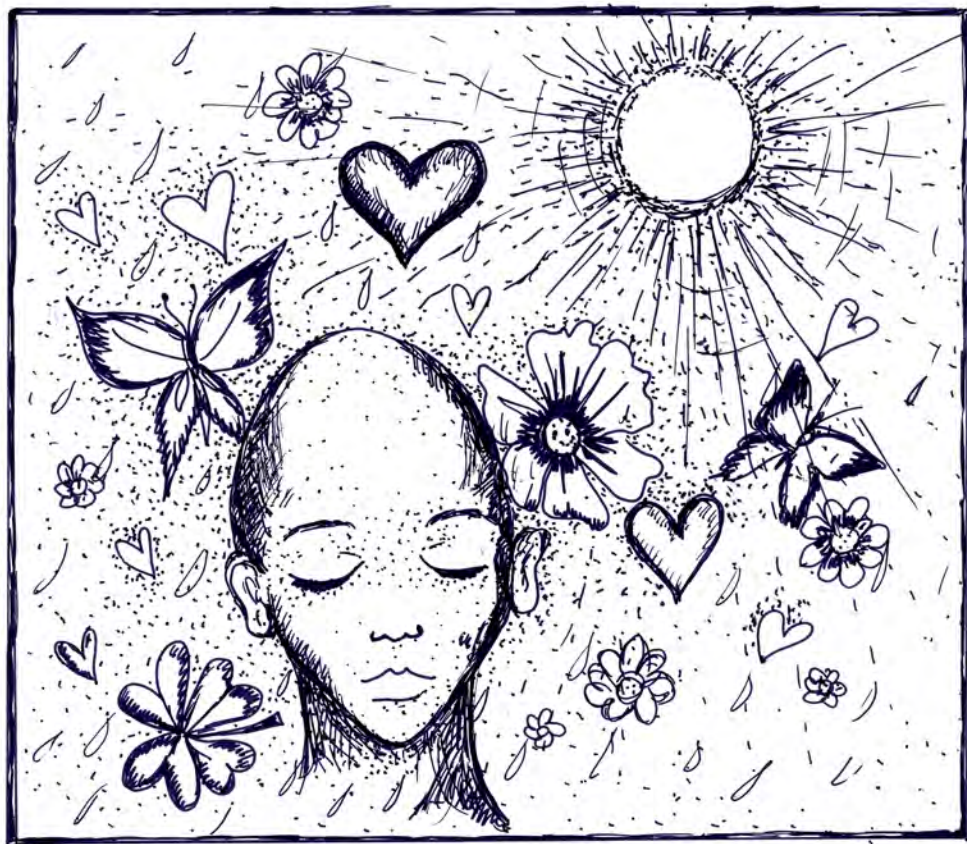
Naplňoval mě pocit tichého štěstí, svobody a jakési vyzvánějící výšky. Svět zvonil a zářil zlatým světlem Boží lásky. Cítila jsem mohutné vlny její energie. Zdálo se mi, že ta láska je pevná a zároveň měkká a průzračná, jako vlna v oceánu. Zaplnila veškerý prostor kolem dokola, i vzduch byl najednou těžší a dostával se hůř do plic. Vtíkal do nich jako pomalá pulsující energie. Zdálo se mi, že všechno, co vidím, se vyplňuje tím zlatým světlem a energií. Milovala jsem! Bylo to jako spojení mohutné varhanní Bachovy hudby se vzhůru stoupajícím tónem houslí.

Samostatný pokoj, diagnóza akutní leukémie a lékařem konstatovaná nevratnost stavu měly své výhody. K umírajícím pustili kdykoli každého. Při-

cházely zástupy truchlících příbuzných. Chápala jsem jejich situaci: o čem se dá mluvit s umírajícím? Který navíc svůj stav zná. Jejich zkormoucené obličeje byly až k smíchu.

Radovala jsem se: kdybych je tak mohla ještě všechny vidět! Ze všeho nejvíc na světě se mi chtělo podělit se s nimi o lásku k životu. Copak člověk může nebýt z toho poznání šťastný? Rozveselovala jsem příbuzné i přátele, jak jen jsem mohla. Vyprávěla jsem jim anekdoty a historky ze života. Všichni se sláva Bohu chichotali a loučení probíhalo v atmosféře radosti a spokojenosti.

Zhruba tak třetí den mě ležení omrzelo a začala jsem pocházet po pokoji a vysedávat u okna. Jednou mě takhle zastihla lékařka a rozzlobila se, že nesmím vstávat.

Upřímně jsem se tomu podivila:

– Změní se tím snad něco?

– Ne, – zrozpáčitelka lékařka. – Ale chodit prostě nesmíte.

– Ale proč?

– Vždyť máte výsledky jako nebožtík... Podle nich byste už neměla ani

žít a vy tady vstáváte!

Uběhlo maximum, které mi bylo stanoveno – čtyři dny. Ale já jsem neumírala a s chutí jsem jedla šunku a banány. Bylo mi dobře. Zato lékařce ne. Nic nechápala. Výsledky se nijak neměnily, krev jsem měla sotva růžovou, ale já jsem začala chodit do haly na televizi. Lékařky mi bylo líto. Má láska k životu si ale žádala radost lidí kolem.

– Paní doktorco, a jaké výsledky bych tedy měla podle vás mít?

– ... aspoň takovéhle. Rychle na jakýsi lístek načmárala nějaká písme-
na a čísla. Ničemu z toho jsem nerozuměla, ale pozorně jsem si to přečetla.

Lékařka si něco brumlala pod nos a odešla.

V devět ráno vrazila do mého pokoje:

– Jak to děláte?

– Prosím? Co jak dělám?

– Ty výsledky! Jsou přesně takové, jaké jsem vám napsala!

– Jak to mám vědět? Je v tom snad nějaký rozdíl?

Pré mi skončilo. Přestěhovali mě na pětilůžák. Příbuzní se všichni už rozloučili a nechodili za mnou. Ostatní ženské v pokoji ležely a koukaly do zdi, podmračeně a mlčky a aktivně umíraly. Vydržela jsem to tři hodiny. Má láska k životu začala popadat dech. Bylo třeba okamžitě něco udělat. Vytáhla jsem zpod postele meloun, rozkrájela ho a hlasitě jsem sdělila přítomným:

– Meloun potlačuje nevolnost po chemoterapiích.

Pokojem se nesla vůně čerstvého sněhu. Ke stolu se nejistě vydaly moje
sousedky.

– To je pravda? Fakt potlačuje nevolnost?

– Jasně, potvrdila jsem s převahou znalce. – V melounech se jeden
nevyzná, pomyslela jsem si při tom.

Meloun šťavnatě chrupal.

– Nojo, přešlo to, – potvrdila ta, co ležela u okna a chodila o berlích.

– A mě... mě taky, – radostně potvrdily ostatní.

– Bodejt', – kývala jsem spokojeně v odpověď. – Bodejt' ne, už jsem to
zažila.

– A znáte tenhle vtip?

Ve dvě v noci do našeho pokoje nahlédla rozzlobená sestra:

– Tak už toho chechtání nechte! Celé patro kvůli vám nespí!

Za tři dny mě lékařka nerozhodně požádala:

– Nemohli bychom vás přesunout do jiného pokoje?

A proč?

– No, víte, u vás se stav všech zlepšil. Ale vedle je to samý těžký případ.

– Ne! – křičely mé spolupacientky. – My ji nepustíme!

A nepustily. Zato do našeho pokoje začali chodit pacienti z těch sou-
sedních. Posedět, popovídat, zasmát se. Věděla jsem, proč. V našem pokoji
totiž žila Láska k životu. Obklopila každého zlatavou vlnou a všichni se rázem

cítily v klidu a v pohodě. Zvlášť se mi líbila dívka asi šestnáctiletá, s bílým šátkem na hlavě. Tuhé nemocniční plátno šátku trčelo na všechny strany a ona se trochu podobala zajičkoví. Měla nádor lymfatických uzlin. Nejdřív to vypadalo, že se snad neumí usmívat. Ale za týden jsem viděla, jak kouzelný je její nesmělý úsměv. Když nám řekla, že léky konečně zabraly a doktor mluví o uzdravení, oslavili jsme to. Na stole stály lahve s kefirem. To nás rychle rozparádilo a začali jsme tančit. Hluk přilákal lékaře, který měl službu:

– Teda, sloužím tu třicet let, ale něco podobného jsem ještě neviděl! – prohlásil užasle. Smáli jsme se ještě dlouho šokovanému výrazu jeho obličeje. Bylo nám dobře.

Četla jsem knížky, dívala se z okna, povídala si se sousedkami, procházela se po chodbě a všechno, co jsem viděla, jsem tak milovala! Knihu, kompot, pacientku na sousední posteli, auto na dvoře, starý strom. Píchali mi vitamíny. Něco mi píchat museli. Lékařka se mnou skoro nemluvila, jenom se nějak divně dívala stranou, když mě potkala na chodbě. A za tři týdny mi tiše sdělila:

– Hemoglobin máte dvacet jednotek nad normou zdravého člověka. Už není třeba ho zvyšovat.

Zdálo se, že se na mě pro cosi zlobí. Vypadalo to, že si spletla diagnózu, jenomže to nebylo možné a ona to věděla. Jednou mi řekla:

– Nedokážu přijít na vaši diagnózu. Uzdravujete se, ačkoli vás nikdo neléčí. To prostě není možné.

– No a co to tedy je? -ptala jsem se.

– To pořád nevím, – odpověděla potichu a odešla.

Když mě propouštěli, řekla mi upřímně:

– Je mi opravdu líto, že nás opouštíte. Je tu tolik těžkých případů...

Z našeho pokoje propustili všechny. A celkově se na oddělení v tomto měsíci úmrtnost snížila o třicet procent.

Život šel dál. Jenom můj pohled na něj se změnil. Zdálo se mi, že jsem se na svět začala dívat víc zeshora. Proto se mi změnila měřítko toho, co se děje. A smysl života byl najednou tak prostý a tak dostupný! Je třeba zkrátka se naučit milovat a tvoje možnosti jsou pak naprosto neomezené. Všechna přání se splní, když je dokážeš vyslovit s láskou. Přestaneš lhát a závidět, přestaneš se cítit ukřivděným a přestaneš lidem přát něco špatného. Tak jednoduché a tak složité to je. Je pravda, že Bůh je Lásky. Jenom je třeba včas si to uvědomit...

Ludmila Lamonová, pronaladu.cz

Drobné sakrální památky na Vodňansku

Kaplička U čtrnácti pomocníků ve Vodňanech

Nachází se na dnešním východním okraji Vodňan při silnici na Týn nad Vltavou. Dříve tedy stála několik set metrů za hradbami královského města a vítala příchozí z vltavotýnského směru.

Vznikla v roce 1843. V době, kdy ve Vodňanech působil agilní duchovní správce a zdejší rodák, děkan Václav Hanus (stál mj. za přestavbou kostela sv. Jana Křtitele). Motivem ke zbudování kapličky byla skutečnost, že již v době panování Marie Terezie zde byli pochováni lidé, a to v roce 1748. Bohužel, nevíme přesně proč.

Mohlo se jednat o oběti epidemie. Mohlo se jednat o oběti válek, které Marie Terezie v té době vedla (např. slezská válka). Mohlo se jednat třeba o zločince nebo místo nějaké tragédie. Důvodů jistě může být více.

Vzhledem k tomu, že náklad na pořízení kapličky ve výši 13 zlatých neslo město (stavbu provedl jistý Jan Žák), jednalo se dosti pravděpodobně o vodňanské obyvatele. A poloha za městem východním směrem? Převládající větry od západu přece nebezpečnou nákazu odvanou od města pryč... Asi si lze přece jen představit ony oběti epidemie či něco podobného.

Ve druhé polovině dvacátého století kaplička značně strádala, neboť protinábožensky orientovaný totalitní režim neměl nejmenšího zájmu podobné památky udržovat.

Až v roce 1998 se polorozpadlá dočkala uzdravujícího zásahu. V sou-

vislosti s vybudováním Penny Marketu v této lokalitě se zjistilo, že kaplička překáží na výjezdu z parkoviště u obchodu a ohrožuje bezpečný provoz. V devadesátých letech si přirozeně již nikdo netroufl rozhodnout o zboření památky. Vystavala tedy nutnost ji přesunout. Akce se ujala firma Ing. Pavla Pavla, známého hybatele soch na Velikonočních ostrovech. Po vytvoření ochranné obálky ze dřeva,

polystyrenu, betonu a ocelového prstence se podařilo kapličku o několik potřebných metrů přesunout. Po čase získala i nový fasádní kabát. Renovována tak vyhlíží k světu a opět vítá návštěvníky přijíždějící do Vodňan od Písku, Českých Budějovic či Týna nad Vltavou.

Netrvalo to však ani deset

let a kaplička opět začala překážet na místě, kam byla nedávno přesunuta. Bylo nutno vybudovat další nový příjezd, tentokrát k nově budovanému supermarketu Tesco. A tak opět přijel Ing. Pavel Pavel se svou partou a zase se stěhovalo. Stalo se tak přesně 31. července 2006, a jak to probíhalo se můžete podívat na obrázcích.

Ještě pár slov k méně obvyklému zasvěcení kapličky čtrnácti svatým pomocníkům. Předpokládá se, že úcta k nim vznikla v Německu. Věrohodně dnes víme, že v Řezně byli uctíváni již ve 14. století. Odtud se úcta k nim rozšířila do okolí, tedy i na území českého království. Tito světci před smrtí prosili Boha, aby směli pomoci komukoliv, kdo je o to požádá. Často mezi ně bývá řazena i Panna Maria.

Čtrnácti svatými pomocníky se rozumí: sv. Achác – pomocník ve smrtelné úzkosti, sv. Jiljí (Gilles, Egidius) – pomocník při manželské neplodnosti a rakovině, sv. Kryštof – ochránce cestujících a řidičů, sv. Cyriak – pomocník při posedlosti, sv. Dionýz (Diviš) – pomocník při mylném myšlení, sv. Erasmus (Elmo) - patron námořníků a proti nemocem, sv. Eustach – pomocník při rodinném smutku a rádce v mezilidských vztazích, sv. Jiří (Georgius) – ochránce vojáků a skautů, sv. Kateřina – patronka umírajících a proti bolestem hlavy, sv. Pantaleon – pomocník vyčerpaných a v opuštěnosti, sv. Vít (Guy) – patron mládeže a pomocník v nemoci, sv. Barbora – patronka vězňů, umírajících, horníků a proti ohni, sv. Blažej – patron lékařů a pomocník v nemoci, sv. Markéta – přímluvkyně za rodičky.

Robert Huneš, foto Petr Totín

Tříkrálové koledování 2016

Dobrovolníci Charity Česká republika děkují všem dárcům za vlídné přijetí a obdarování při lednové Tříkrálové sbírce.

Koledovalo se ve farnostech Vodňany, Skočice, Bílsko, Lomec, Chelčice a Bavorov, celkem na 34 místech. Přes Českou spořitelnu bylo odesláno na centrální účet Charity ČR 219 055 Kč, z toho se 65 % vrátí koncem I. čtvrtletí na Vodňansko a Bavorovsko na programy – hospic, přímá pomoc, zařízení pro handicapované v Chelčicích, nově na Lomci, zařízení charity, akce pro koledníky.

Patnáctileté trvání této dobročinné akce v našem regionu nám přineslo společný úspěch. Od 1. 1. 2016 jsme do Vodňan získali pracoviště Farní charity Týn n. Vltavou, a to „Občanskou poradnu“, která bude v regionu bezplatně poskytovat poradenství ve složitých životních situacích. Podrobnou nabídku této služby najdete v samostatných sděleních.

Všem dárcům děkujeme za jejich dobrou vůli, za to, že se nenechali odradit různými fámami. O tom svědčí i podpora sbírky mnoha dalšími způsoby. Např.: v Mateřské škole Sluníčko vyrobily děti se svými učitelkami krásné tříkrálové koruny, ochotné ženy ušily další oděvy (pomáhala i mladá

kolednice), obětaví sousedé za koledníci umyli chodbu atd. Osvědčená spolupráce probíhala i se správními odbory MěÚ Vodňany a Bavorov a okolními obecními úřady i s pobočkou České spořitelny ve Vodňanech. To všechno je

pěkné a uznáníhodné, ale bez koledníků - malých i velkých - by se sbírka neuskutečnila. Oni mají odvalu oslovit většinou neznámé lidi, popřát jim vše dobré a požádat o finanční příspěvek, nechtějí však jen brát, ale jdou také obdarovat - tříkrálovým přáním „zdraví, štěstí a dlouhých let“, kalendáříkem, cukříkem a také požehnáním příbytků (K (C) + M + B = Christus mansionem benedicat = Ať Kristus žehná tomuto příbytku). Letos bylo příznivé počasí a koledníků se sešlo hodně. Patří jim obrovský dík. Také rodičům, kteří své děti vyslali a podpořili je, Diecézní charitě České Budějovice za koordinaci a v neposlední řadě panu faráři Mgr. Tomáši Hajdovi za požehnání k této službě a administrativu navíc.

Přejme si, aby most vytvořený za 15 let mezi lidmi dobré vůle v našem regionu trval i nadále.

Marie Horáková

Stále je možné žádat o finanční pomoc v nouzi.

Kontakty:

Občanská poradna, Dr. Hajného 22, Vodňany, tel. 731402995,

Marie Horáková 383 383638, 731974731,

MUDr. Ivana Janštová, Mokrého 166, Vodňany

V mateřské školce Sluníčko slavili Tři krále: přečetli si příběh, vyrobili si koruny, které někteří skutečně použili při koledování, zazpívali si „My tři králové..“

foto Dagmar Sladká

Ze života tříkrálového

Když se mě plzeňská kamarádka v říjnu kvůli upoutávce na **Tříkrálovou sbírku** před kamerkou ptala, co mi přináší být koledníkem, soukala jsem ze sebe všechna možná moudra, a na super zážitky kromě zničení sem tam nějakého zvonku a pár trapasů, že jsme někde zvonili víckrát, jsem si nějak nemohla vzpomenout. Ale po dnešním dni (psáno v sobotu 9. 1. 2016) už jsem zase bohatší :-). (Nepočítám, že jsem měla možnost si dokázat svoji paměť akvariijní rybičky, když jsem byla po roce opět překvapená, kdo kde bydlí :-)).

Ale koneckonců žádným jiným způsobem nezjistíte:

- že tříkrálovka je jediný způsob, jak si zapamatovat, že už je rok 2016
- že existuje fakt hodně ras psů
- přesně na kolik piv může dárce po přispění zapomenout
- že lidské ruce umí uvít fakt krásné věnce na dveře
- že spouště lidem leze do baráků kromě nás koledníků i spousta osvěcených santů, ale ti jim narozdíl od nás evidentně nevadí, a to si to tam míří oknem
- že zvonky u bytovek, které jsou logicky v pořadí, v jakém by měly být byty, jsou obráceně a že byste to přece mohli po roce ještě vědět
- že ulice, která vypadá jako krátká, se stále zvláštním způsobem prodlužuje a konec v nedohlednu
- že ani po několika hodinách tříkrálového zpívání se nemůžete sladit, ale zázračně vám to věčné opakování neleze na mozek
- že stát u silnice a počítat mávání vytlemených řidičů projíždějících aut za 1 bod a troubení za 2 vás i ve dvaceti prostě bavit bude
- že ten velkej pes, co vás děsí jen za vraty a najednou vyběhne, vás sice stále

chce sežrat, ale láskou, a že jít s vámi dál koledovat je pro něj přece jasná věc

- jaké čokoládové ozdoby zbyly ze stromečků, protože už jich máte plné kapsy
- že je dobrý jít ulici po jedné straně a odpoledne ji jít po druhé straně, protože ráno si některé dámy myjou vlasy a štědře vám otevrou, ale až odpoledne, kdy už je mají suchý
- že jste se naučili rozeznávat materiál dveří, ze kterého lze křídlo smýt, a totiž na který můžete požehnání napsat i bez dovolení, aniž by vás pak za to někdo dodatečně hnal
- že koledování kolem poledne není na váš prázdný žaludek moc vhodný (leda s rýmou!)
- že když si myslíte, že budete obědvat sami, najdete doma tátu se svými „králíky“ (= malí králové), vzápětí přijde skupinka ségry světlušek a díky Bohu až při odchodu ve dveřích se těsně minete s dokonce 6ti-člennou skupinkou mamky (brácha ani já jsme krále doma nehostili)
- že můžete mít i štěstí chodit s králíky Klárkou, Májou a Barčou a jména si díky jejich iniciálám na korunách prostě nespletete
- že když vás napadne, že by kolem kamerky u vchodu mohly holky s korunami chodit jako na orloji, a tím by domácí věděli, s kým mají tu čest, i písemně, vezmou to holky vážně a že kolemjedoucí troubící auta se z toho blbýho nápadu můžou potrhát smíchy jen o něco málo míň, než vy
- že vaši králíci jasně vidí v požehnání křídou matematickou rovnici, která jim ale kupodivu s 3 neznámými vždycky vyjde 2016. Aneb POŽEHNANÝ NOVÝ ROK - ROK 2016!

Káta Mrvíková

PS: Zapomněla jsem dodat, že tříkrálovka je taky jedinečná možnost ke zjištění, jaké je venku skutečně teplo - sice vám všichni říkají, jak nám to letos vyšlo, ale já ještě asi 15minut po příchodu domů nemohla hrát na klavír :-)

6. ledna 2016 u šedých sester na Lomečku

Asi se mnozí z čtenářů zeptají, co že se dělo na Lomečku tak zvláštního, že je o tom článek ve farních listech? Pár lidiček si možná po delším přemýšlení vzpomene, že v nedělních ohláškách 3. ledna slyšeli, že Kongregace šedých sester bude slavit 160. výročí svého vzniku a že sestry prosí o modlitební vzpomínku.

Ano, bylo to tak, že 6. leden se nesl ve znamení díků, proseb a chval. Vždyť 160 let existence kongregace v sobě zahrnuje období začátečních bojů, těžkostí, vydobývání si svého místa v tehdejší společnosti, ale i v církvi, apoštolát v době 1. i 2. republiky, nelehká období obou totalit, kdy se, zvláště v ob-

dobí té komunistické, počet sester začal rapidně snižovat a nebylo dovoleno přijímat další dorost. Kolik to bylo sester, které sloužily v kongregaci? Při sčítání v archivu jsem došla k číslu, které je vyšší než 1000. Kolik to bylo osudů lidí, do kterých naše sestry svou péčí zasáhly, kolik to bylo nemocných a umírajících, kterým mohly posloužit! Kolik to bylo dobra, ale také kolik chyb a omylů! To všechno ví jen Pán, který také podle své lásky a milosrdenství vše hodnotí. Proto jsme také tento den chtěly pojmout víc modlitebně. Vždyť v roce 1990 bylo nás, sester, kolem 150 a nyní je nás celkem 17. Je tedy vlastně co slavit? Ano, je. Především je třeba slavit velké Boží divy a milosrdenství,

které nám Pán dennodenně prokazoval a prokazuje. Víme, že všechno je v rukách Božích, a že také ON ví, co je pro nás nejlepší. A také nezáleží na tom, kolik nás je, ale jaké budeme. Velkou radost nám také dělá myšlenka, že náš jubilejní 160. rok existence spadá do Svatého roku milosrdenství, který vyhlásil papež František.

Modlitby sester začaly tak jako každý den v 5.30 tichým rozjímáním a od 6.15 pak společnou modlitbou ranních chval. Od 6.30 začala v kapli slavnostní mše sv., kterou přijel, k naší velké radosti, celebrovat pomocný českobudějovický biskup Mons. Pavel Posád. Spolu s ním byl u oltáře i náš otec Mgr. Tomáš Hajda.

Mše sv. začala zpěvem písně, jejíž text složila v totalitě Marie Holková

a refrén zní: „Kde je ten král Izraele? – Vyhledejme ho! - Vtělený Bůh v lidském těle – přivítejme ho! – Přivítejme dítě Boží vřele, - přivítejme svého Spasitele. – Vyhledejme ho, - přivítejme ho!“

Na tato slova navázal hned otec biskup v úvodu kajícnosti, abychom přivítaly Ježíše s otevřeným a čistým srdcem.

V homilii nám pan biskup mimo jiné řekl: „Děkujeme za dar Ducha sv. pro církev, který dal v charismatu této kongregace. Děkujeme za toto charisma, které je už 160 let přítomno v církvi místní, ale i všeobecné, aby byl oslavován Bůh. Oslava Boha vždy prospívá člověku a přináší spásu. Zpíváme dnes v písni: „Kde je ten Král Izraele, vyhledejme ho!“, vy už jste Ho dávno našly, ale je také možné Ho nalézat stále nově. Dnešní slavnost nás vede k zamyšlení: Kdo je naší hvězdou? Za čím, za kým jdeme? Je skutečně Ježíš mým zářivým cílem života? Nebojme se znovu se Mu odevzdat, i když budou překážky. I mudrci je museli překonávat. Očišťme svůj zrak. Když dnes děkujeme za 160 let kongregace, vede nás to jen k díkům, prosbám a opět k chválám, neboť jen ten, kdo děkuje, otevírá se pro nové dary. Kéž nám nově zazáří cíl naší pouti. Kéž se posílíme, že nebudeme mít obavy z budoucnosti. My nevíme, co nás čeká, ale ON to zná. Svěřme se opět do Jeho rukou a také do Jeho lásky.“ Mši sv. pak zakončil zpěv starobylého hymnu „Te Deum“.

Odpoledne jsme pak pokračovaly v modlitebním společenství před Pánem v eucharistii, kde jsme děkovaly za všechna dobra a také prosily za odpuštění a o sílu do dalších let.

Na závěr mě napadá úryvek z modlitby Sv. otce Františka ke Svatému roku milosrdenství: „**Sešli svého Ducha a posvěť nás všechny jeho pomazáním, aby se Svatý rok milosrdenství stal rokem Hospodinovy milosti a aby tvá církev (naše kongregace) s obnoveným nadšením mohla přinášet radostnou zvěst chudým, vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným a navrátit zrak slepým.**“

Sestra Benedikta Bartoňová

Foto bavorovsko-vodňanského sboru, který nám zpestřil liturgii o svátku Křtu Páně, a paní Gusta měla 85 let.

Vánoce ve farnosti

Foto Petr Totín

Občanská poradna nově ve Vodňanech

Farní charita Týn nad Vltavou rozšířila od 1. 1. 2016 poskytování odborného sociálního poradenství ve městě Vodňany.

Občanskou poradnu může navštívit kdokoliv, kdo potřebuje vyslechnout, kdo má problém, kdo si neví rady, kdo se ocitl v náročné a těžké životní situaci.

Občanská poradna nabízí bezplatnou, diskrétní a nestrannou pomoc a podporu při řešení obtížných situací člověka. Dále nabízí pomoc při orientaci uživatele v jeho právech, oprávněných zájmech a povinnostech.

Nabízíme Vám pomoc a podporu v oblastech sociální problematiky, domácího násilí, problematiky rodiny, oblasti pracovněprávních vztahů, mezilidských vztahů, problematiky předluženosti, bydlení či lidských práv.

Poskytneme Vám: informace (ústní či písemné věcně správné informace, faktické údaje – jako např. důležitá telefonní čísla a kontakty, informace ohledně nároků na sociální dávky apod.), cílenou radu (na základě zjištěných potřeb uživatele), psychosociální poradenský rozhovor či krizovou intervenci (rychlá sociální a psychologická pomoc při zvládnutí krizové situace) - to vše směřující k řešení nepříznivé sociální situace. Dále Vám prakticky pomůžeme s vyplněním formulářů, žádostí, se sepsáním životopisu a žádosti o nové pracovní místo.

Cílem občanské poradny je vychovat uživatele, který se dokáže orientovat ve své složité životní situaci a díky podpoře občanské poradny se ji snaží řešit, dokáže aktivně jednat ve prospěch dané situace.

Služby občanské poradny jsou Vám k dispozici vždy v pondělí a ve čtvrtek v těchto hodinách: 8:00 – 12:00 a 12:30 - 16:30 na adrese Dr. Hajného 22, 389 01 Vodňany (místnost č. 206, 1. patro).

Kontakt: Bc. Jana Vasková, mobil: 731 402 995, email: poradna@farni-charitatyn.cz

Bc. Jana Vasková

Lomecké poutě

so 6. 2. - 10.00 **Hromniční**

s P. MVDr. Janem Janouškem, Čkyně

so 5. 3. - 10.00 **Postní**

s P. Mgr. J. M. Vianneyem Peterem Madárem, CFSsS,
České Budějovice

Liturgický kalendář

Ne	31. 1.	4. neděle v mezidobí – lze přesunout svátek Uvedení Páně do chrámu
Út	2. 2.	Svátek uvedení Páně do chrámu – žehnání svící a průvod
St	3. 2.	Památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka – je možno udělovat svatoblažejské požehnání, nebo památka sv. Ansgara, biskupa
Pá	5. 2.	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
So	6. 2.	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
Ne	7. 2.	5. neděle v mezidobí
St	10. 2.	Popeleční středa, den přísného postu – mše: po homilii svěcení popela a udělování popelce
Ne	14. 2.	1. neděle postní – mše: na začátku mše svěcení popela a udělování popelce
Ne	21. 2.	2. neděle postní
Po	22. 2.	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
Ne	28. 2.	3. neděle postní
Ne	6. 3.	4. neděle postní
Ne	13. 3.	5. neděle postní – výroční den zvolení papeže Františka
So	19. 3.	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
Ne	20. 3.	Květná (pašijová) neděle – mše: žehnání ratolestí a průvod
Čt	24. 3.	Zelený čtvrtek – mše na památku Večeře Páně
Pá	25. 3.	Velký pátek – den přísného postu
So	26. 3.	SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – Velikonoční vigilie
Ne	27. 3.	SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Popeleční středa

10. února

Vodňany v 17.15

Popeleční středa je v katolické církvi dnem přísného postu (půst od zdrženlivosti masa a půst „újmý“ - jen jednou za den úplné nasycení).

Akce

► čt 4. 2. - 18.00 - 19.00 Adorace, slovem a zpěvy doprovodí sborek mladých + příležitost ke svátosti smíření *

► pá 5. 2. - po mši sv. krátká Adorace *

► čt 11. 2. - 18.00 - 18.30 Adorace *

► čt 11. 2. - 19.00 Přednáška ČKA

Co ještě nevíte o novodobém otroctví, přednáší **Tash Schoultz (JAR)** z mezinárodní misijní organizace Operation Mobilization, zajištěn český překlad.

Přestože otrokářství bylo v Evropě oficiálně zrušeno v 1. pol. 19. století, ve faktickém otroctví jsou i dnes drženy oběti obchodu s lidmi, především ženy nucené k prostituci. Jaká je situace v přímo v České republice a jakým způsobem lze s touto cílovou skupinou pracovat? V městské galerii, vstupné dobrovolné

► čt 18. 2. - 18.00 - 18.30 Adorace *

► čt 25. 2. - 18.00 - 18.30 Adorace *

► čt 3. 3. - 18.00 - 19.00 Adorace, slovem a zpěvy doprovodí sborek mladých + příležitost ke svátosti smíření *

► čt 3. 3. - 19.00 Přednáška ČKA

Cesta z Hirošimy do Nagasaki, putování **Mgr. Pavla Janšty** do Japonska, odkud přivezl 60 portrétů a pohledů Víry, Naděje a Lásky. Doprovodná výstava „Cesta z Hirošimy do Nagasaki“. V městské galerii, vstupné dobrovolné

► pá 4. 3. - po mši sv. krátká Adorace *

► čt 10. 3. - 18.00 - 18.30 Adorace *

► od 14. 3. - Křížová cesta vždy půl hodiny přede mší svatou v úterý, pátek a neděli *

► čt 17. 3. - 18.00 - 18.30 Adorace *

* - v kostele Narození Panny Marie

Bohoslužby

úterý	Vodňany	8.00
středa		
3. 2.	Loucký mlýn	13.00
10. 2.	Vodňany	17.15
17. 2.	Kunšov DD	9.00
24. 2.	Chelčice	17.00
2. 3.	Loucký mlýn	13.00
9. 3.	Kunšov DD	9.30
16. 3.	Chelčice	17.00
23. 3.	Vodňany	17.15
čtvrtek	Vodňany DD	10.00
pátek	Vodňany	17.15
sobota	Skočice <i>(lichý týden)</i>	17.00
neděle	Chelčice <i>(sudý týden)</i>	8.00
	Chelčice BS <i>(lichý týden)</i>	11.00
	Skočice <i>(sudý týden)</i>	8.00
	Vodňany	9.30
	Lomec	11.00

DD - domov důchodců
případně výjimky sledujte na webu
www.farnostvodnany.cz

Farní noviny - Vodňany, Skočice, Chelčice, Lomec. Občasník. Číslo VIII/1. - vychází 31. 1. 2016
Náklad 160 ks + elektronická verze na www.farnostvodnany.cz. Vydává farnost Vodňany, Skočice, Chelčice a Lomec
Adresa: Farní úřad, Alešova 44, 389 01 Vodňany, IČ: 63292882

Redakční rada: farninoviny@googlegroups.com
Petr Totin, Marta Mrvíková, Marie Polatová, Ludmila Plachtová (ilustrace)
Registrováno u MK ČR pod číslem MK ČR E 20322

Náklady na 1 výtisk činí přibližně 5,- Kč. Obrazové a textové příspěvky pro další čísla můžete zasílat na mailovou adresu redakční rady nebo předávat osobně členům redakční rady. Děkujeme.
Příští předpokládané číslo VIII/2., březen - květen, Velikonoce: uzávěrka 6. 3. 2016, vychází 20. 3. 2016